

Deklaracja Klubu Inteligencji Katolickiej w Warszawie

I

Klub Inteligencji Katolickiej w Warszawie jest stowarzyszeniem chrześcijan, w większości katolików świeckich, którzy pragną budować solidarność dla dobra wspólnego. Pojęcie inteligencji rozumiemy jako kategorię etyczną. W określeniu tym dostrzegamy wyzwanie, aby otrzymane talenty rozwijać, posiadane umiejętności doskonalić, zdobywaną wiedzę poszerzać, a wszystkim dzielić się z innymi, służąc w ten sposób dobru wspólnemu. Jako inteligencja katolicka staramy się tworzyć środowisko ożywione duchem wspólnoty i klimatem dialogu; dążymy do pogłębiania wiary, uczymy się odpowiedzialności za Kościół i za kształt chrześcijaństwa w duchu II Soboru Watykańskiego.

Naszym dążeniem jest taka przemiana otaczającego świata, aby stawał się bliższy Jezusowi Chrystusowi i jego Ewangelii. W wielu obszarach życia religijnego i społecznego współpracujemy z naszym Metropolitą i innymi biskupami. Nie jesteśmy organizacją kościelną i mimo jedności z hierarchią jesteśmy od niej niezależni. Jako organizacja pozarządowa jesteśmy również niezależni od władzy państwowej i samorządowej.

II

Do działania inspiruje nas spuścizna pozostawiona przez naszych założycieli – m.in. Jerzego Zawieyskiego, Tadeusza Mazowieckiego, Stanisława Stommę, Jerzego Turowicza, ks. Jana Ziębę. Czerpali oni z duchowości Lasek, tworzonej przez Matkę Elżbietę Różę Czacką i ks. Władysława Kornitowicza oraz kontynuowanej przez długoletniego ojca duchowego Lasek i przyjaciela KIK-u ks. Tadeusza Fedorowicza. Inspiracją dla twórców KIK była też tradycja myślenia o wartościach, Kościele i państwie przedwojennych i późniejszych ruchów katolickich: Odrodzenie, Juventus Christiana i Sodaliczja Mariańska.

Od 1956 roku współtworzyliśmy tzw. ruch Znak obejmujący pięć KIK-ów: warszawski, krakowski, wrocławski, toruński i poznański, „Tygodnik Powszechny”, miesięczniki „Znak” i „Więź” oraz do 1976 r. – koło poselskie Znak. Nasze środowiska przez dziesięciolecia dążyły do formowania katolików świadomych konsekwencji swojej wiary, zaangażowanych w życie społecznym, wspierających ideał demokratycznej Polski oraz budowanie pojednania między narodami. Z tego zaangażowania wynikał udział wielu z nas w opozycji demokratycznej, „Solidarności” i tworzeniu od roku 1989 wolnej i demokratycznej Polski.

III

Świadomi znaczenia i roli chrześcijaństwa w historii naszego narodu uznajemy autorytet Magisterium Kościoła, a podmiotowość świeckich traktujemy jako prawo i obowiązek wyrażania swojego zdania w sprawach, które dotyczą dobra Kościoła. Staramy się zrozumieć nauczanie Kościoła i czujemy się odpowiedzialni za jego oddziaływanie na społeczeństwo. Nie zgadzamy się jednak na utożsamianie Kościoła i narodu wyrażające się w stereotypie Polaka-katolika. Zgodnie z nauką Kościoła oraz przekonaniem naszych założycieli uważamy, że nacjonalizmu nie da się pogodzić z chrześcijaństwem. Pragniemy, aby Kościół, wierny swej misji, formował sumienia wiernych poprzez pogłębianie moralnej świadomości i uczenie życia w społeczeństwie pluralistycznym, w którym część obywateli nie utożsamia się z wszystkimi ideałami chrześcijańskimi. Ze zrozumieniem i nadzieją włączamy się w nową ewangelizację w oparciu o wizję otwartego i miłosiernego Kościoła ukazwaną przez papieża Franciszka. Jesteśmy przekonani, że wiara głęboko przemyślana i świadomie przyjęta jest odporna na zagrożenia zglobalizowanego świata.

Wierni tradycji wolnościowej i patriotycznej chcemy służyć Polsce, społeczeństwu, rodzinie, nie obawiając się, że czasem trzeba iść pod prąd. Ważnym zadaniem są dla nas działania promujące głęboki patriotyzm zakorzeniony w znajomości historii i kultury Polski. Ten patriotyzm jest zarówno odpowiedzialnością za błędy jak i dumą z osiągnięć. Uważamy, że dzięki otwartemu spojrzeniu na błędy można ich uniknąć w przyszłości, a znajomość i dumą z osiągnięć Polaków buduje tożsamość i chroni przed

kompleksem niższości. Biorąc udział w życiu publicznym staramy się, niezależnie od sympatii politycznych, budować kulturę społeczną opartą na Dekalogu i ośmiu Błogosławieństwach.

Pragniemy realizować chrześcijański ideał Prawdy: mamy świadomość, że chrześcijaństwo jest drogą do niej. Szukanie jej i zadawanie pytań jest cechą człowieka myślącego; charakteryzuje nas otwarty stosunek do ludzi poszukujących prawdy; staramy się szanować cudze poglądy.

Sobór Watykański II uznał zasadę „autonomii wspólnoty politycznej i religijnej” za najwłaściwszy model funkcjonowania Kościoła w warunkach demokratycznego państwa. Jest to również zgodne z zapisami Konstytucji RP oraz Konkordatem zawartym między Stolicą Apostolską i rządem RP. Dlatego uważamy, że Kościół i państwo są niezależne i autonomiczne oraz są zobowiązane do pełnego poszanowania tej zasady we wzajemnych stosunkach. Tę autonomię traktujemy jako wzajemną niezależność i współdziałanie dla dobra wspólnego.

Uznając dobro wspólne, współpracę i zdolność osiągnięcia kompromisu za istotne wartości życia publicznego, włączamy się w budowanie w Polsce, Europie i na świecie demokratycznego społeczeństwa obywatelskiego. Staramy się współtworzyć ład społeczny umożliwiający rozwój duchowy i materialny każdego człowieka. Troszczymy się o rozwój takiej kultury religijnej, która otwiera się na poglądy innych, na współpracę ekumeniczną z innymi wyznaniem chrześcijańskimi i dialog z innymi religiami. Uważamy, iż patriotyzm buduje się dziś także na przyjaznych relacjach i porozumieniu z innymi narodami, a w szczególności z najbliższymi sąsiadami, z którymi tak mocno związała nas historia.

Nasze ideały realizujemy poprzez formację wszystkich generacji naszej wspólnoty Klubowej tak, abyśmy stawali się coraz lepszymi chrześcijanami i świadomymi członkami społeczeństwa obywatelskiego. Jako ludzie wierzący wiemy bowiem, że wszyscy jesteśmy dziećmi jednego Boga i zawsze powinniśmy się kierować zasadą czynienia pokoju między ludźmi i narodami.

Warszawa, 19 kwietnia 2016 r.